

Zeven ‘wolken’, zeven beproevingen

door: P. Fuzier

Job

Hij vergist Zich nooit

Job was rijk en gezegend in gezin en goederen; toch was hij oprecht en vroom en week van het kwaad. Niets is zo moeilijk als te midden van materiële voorspoed godvruchtig te leven en door het bezit van rijkdommen het hart niet van God af te laten keren. Het is goed om gelukkig op aarde te zijn, overladen te zijn met aardse zegeningen, geen zorgen te hebben en te wandelen in de vreze van de Heer. Wie zou niet graag zo'n leven willen hebben? Het is een rustige mooie dag in het leven van de aartsvader, zonder dat een schaduw de blauwe hemel verduistert.

Maar dan komen de wolken aan zijn horizon. We zien ze komen, de een na de andere. Ze stapelen zich buitengewoon snel op. Het wordt zo erg dat na een korte tijd alleen nog maar een herinnering overblijft van de gelukkige en vreedzame dagen. Alles is somber en grauw geworden.

Vijfhonderd juk ossen en vijfhonderd ezelinnen worden meegenomen door mannen van Seba; de jonge mannen worden doodgeslagen. Zevenduizend schapen worden, samen met de jonge mannen, verbrand door het vuur van God. Drieduizend kamelen worden geroofd en de jonge mannen worden geslagen met het scherp van het zwaard van de Chaldeeën. Dat zijn drie opeenvolgende wolken. Alle rijkdommen van Job zijn verzwolgen.

Een vierde wolk treft hem in zijn genegenheden als vader. Alle tien zijn kinderen sterven in het huis van de oudste broer. Door de vijfde wolk wordt hijzelf geslagen met een kwaadaardige ziekte. Vanaf zijn voetzolen tot aan de hoofdschedel wordt hij bedekt met zweren.

Dan komen drie vrienden om hem te beklagen en te troosten. Zij zetten zich bij hem op de grond, zeven dagen en zeven nachten, terwijl ze zijn smart zien. Ze spreken geen enkel woord. Dit is de zesde wolk die hij niet kan verdragen, hij opent zijn mond om zijn dag te vervloeken.

De zevende wolk moet zijn hemel nog verder verdonkeren. Hoort hij van Elifaz, Bildad en Sofar woorden van begrip en troost? Geen enkel. Geen van drieën is overigens in staat om recht te spreken van God (zie Job 42:78). Alle drie hebben ze voor hun

beproefde vriend alleen maar strenge verwijten en woorden van veroordeling.

Zeven wolken komen in het leven van hem, van wie God gezegd had dat er op aarde geen mens is als hij, oprecht en vroom, godvrezend en wijkend van het kwaad. We zien hier zeven beproevingen, geestelijk gezien een volkomen aantal. Welk mens is er ooit zo beproefd als Job? Niemand. Alleen de heilige Zoon van God heeft op het kruis boven zich de donkerste wolk zien ontladen. Deze wolk veroorzaakte van het middaguur tot drie uur dikke duisternis over het gehele land. Gedurende die uren van duisternis en verlatenheid droeg Hij onze zonden in Zijn lichaam op het kruishout. Daar werd Hij tot zonde voor ons gemaakt, zodat Hij tot ons kan zeggen, zoals tot Zijn volk: *“Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw zonden als een wolk”* (Jes. 44:22). Deze wolk, die het aangezicht van God verborg en die ons voor eeuwig van Hem had moeten verwijderen, zullen wij nooit behoeven te kennen. Is dat niet een onderwerp van onophoudelijke lof voor onze dankbare harten?

Heel veel wolken versomberden nu onze hemel. Wij weten niet precies, hoeveel er zijn in het leven van iedere verlore van de Heer, maar Hij weet het. Laten wij in deze dagen van verdubbelde beproevingen overdenken wat Job heeft geleerd toen zijn hemel zwart was, geheel verduisterd door donkere wolken.

Nadat de drie vrienden gesproken hebben om hem te veroordelen, neemt Elihu zoon van Baracheël, de Buziet uit het geslacht van Ram het woord: *“Ik ben vol woorden, de geest binnen in mij dringt mij”* (Job 32:18). Hij spreekt als woorden van God en de machtige adem van de Geest bezielt zijn woorden. Wat een onderwijzingen door God gegeven, door middel van Zijn dienstknecht, in de hoofdstukken 32 tot 37. Aan Job wordt nog een vraag gesteld: *“Begrijpt gij iets van het zweven der wolken?”* (Job 37:16). Ongetwijfeld gaat het hier allereerst over het domein van de natuurlijke dingen. Christus was nog niet verschenen en Job bezat de Schrift niet. Wanneer hij de hemel en de aarde bekeek, de wonderen van de schepping, dan kon hij iets kennen van de goddelijke openbaringen. Hij zag het getuigenis van de majesteit en de macht van God en ook van Zijn trouw en barmhartigheid. Maar de beelden die ons hier worden genoemd hebben een diepere betekenis. Zij laten ons kijken in de geestelijke dingen.

Kon Job het zweven van de wolken begrijpen? Waarom kwam er zo'n donkere hemel na zulke gelukkige dagen? Waarom waren er zeven wolken? Job wist niet meer of hij deze uitdrukking in letterlijke of in een figuurlijke zin moest oppakken. Wij kunnen dat ook niet. Waarom moeilijkheden op de weg? Waarom zoveel beproevingen die ons schijnen te overstelpen? Wij begrijpen dat niet. Maar er blijft een zekerheid over voor het geloof. De wolken zijn de wonderwerken van Hem, die volmaakt in kennis is. Met een volmaakte kennis van wat we zijn en wat we nodig hebben, zendt Hij de wolken of jaagt Hij ze weg. In het wonderlijke zweven kunnen wij de hand zien van Hem die Zich nooit vergist, die ook tot ons zegt, net zoals tot Petrus: "Wat ik doe weet u nu niet, maar u zult het later verstaan" (Joh 13:7).

Rijkdom uit beproeving

Een wolk die over ons komt en alles verduistert in het hart, in huis, in een gemeente, zo'n wolk is beladen met water. "Ook bezwaart Hij de wolken met water. Hij spreidt zijn lichtende wolken uit" (Job 37:11). De bedoeling van God is altijd te zegenen. Als Hij verootmoedigt en beproeft, doet Hij dat om aan het einde goed te doen (zie Deut. 8:16). Dezelfde wolk die de harten met droefheid heeft vervuld, die misschien tranen heeft gekost, is vol met zegen van boven. Laten we nooit vergeten dat in de donkerste dagen Hij die wolk met water vult! Hoe zal dit water verspreid worden? Zoals Hij het alleen zal gebieden. "Het schiet naar alle kanten in het rond naar zijn voornemen, om alles wat Hij gebiedt te volbrengen op het rond van de aarde" (Job 37:12). De wolk gaat voorbij als roede of wel in goedheid (Job 37:13). In het eerste geval komt het als verwoesting, als kastijding, voor Hem een vreemd en ongewoon werk want Hij wil zegenen. In het andere geval laten de wolken de zegen neerstromen, die in druppels neerdalen (zie Job 36:28), een dauw van zegen, een fijne doordringende regen, die de aarde vruchtbaar maakt en verrijkt. Dan zullen er vruchten rijpen in de harten, zoals de aarde die week gemaakt is door de weldadige dauw. "Gij maakt zijn omgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen [in] zijn voren; Gij maakt het week door de druppelen; Gij zegent zijn uitspruitse. Gij kroont het jaar Uwer goedheid; en Uw voetstappen druipen van vetigheid" (Ps. 65:11-12). "Mijn leer druipe als een regen, mijn rede vloeie als een dauw; als een stofregen op de grasscheutjes, en als druppelen op het kruid" (Deut. 32:2). "Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengende en uitspruite, en zaad geve den zaaier, en brood den eter; also zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, [ook] zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn [in] hetgeen, waartoe Ik het zende" (Jes. 55:10, 11).

Het is dus nodig het Woord te lezen en nog meer onze wegen ermee in overeenstemming te brengen, want deze regen zal over ons neerdalen naar de maat dat wij naar Zijn geboden zullen luisteren (zie Deut. 11:13-15, 27). Ze wordt verspreid, zodat wij ze kunnen ontvangen (en er onze wegen mee in overeenstemming kunnen brengen) en ze kunnen inzamelen zonder er iets van te verliezen. Daarom vallen de wolken in druppels. Niet omdat God de zegen beperkt: het woord 'verzadigd' aan het eind van vers 15 maakt dat wel duidelijk. Zo zal het zijn in de dagen van Zijn regering, wanneer Hij, voor wie de koningen zich zullen neerbuigen en die alle volken zullen dienen "zal neerdalen als de regen op het grasland, als de regenbuien, die de aarde besproeien" (Ps.72:6).

Te beginnen met Job 38 richt de Heer zich zelf tot Job: "Kunt gij uw stem tot de wolken opheffen, opdat een overvloed van water u bedekke?" (Job 38:34). De mens heeft geen macht – hoe groot en machtig hij ook is – om de loop van wolken te wijzigen. Dat is een troostende gedachte. Misschien zal het "zweven" van de wolken plaats vinden op het vurig gebed van de rechtvaardige, als dat vragen in overeenstemming is met wat God wenst te doen (zie Jak. 5:17-18), maar nooit op een direct bevel. Ook de vijand kan alleen handelen binnen de strikte grenzen van de Goddelijke toelating. Iedere keer is er een 'alleen' (zie Job 1:12; 2:6). Nog een vraag wordt aan Job voorgelegd. Het is tegelijkertijd een aanmoediging voor een beproefd hart. "Wie kan de wolken met wijsheid tellen, en wie kan de flessen des hemels nederleggen?" (Job 38:37). Wat een oneindige genade! Hij heeft de wolken allemaal geteld. Wij zouden misschien zeggen: "Het zouden er niet zoveel moeten zijn." Of: "Het is te donker." Waren die zeven wolken voor Job in zijn leven niet te veel? Ze zijn allemaal geteld, met wijsheid. Er is er niet één zonder noodzaak. Hij is Dezelfde die het getal van de sterren telt (zie Ps. 147:4), die ook onze schreden telt (Job 14:16; 31:4), ons gaan en komen en onze omzwervingen kent (Ps. 56:9), die de haren op ons hoofd heeft geteld (Luk.12:7), die de wolken telt, die onze hemel verduistert, met dezelfde oneindige kracht, dezelfde onpeilbare wijsheid, dezelfde onwankelbare liefde!

In Job 42 lezen we de resultaten van het zweven van de wolken. Alle wolken waren in Zijn wijsheid geteld. Ze waren beladen met water. Ze lieten over de aartsvader een regen van zegen neerdalen, in druppels, maar in overvloed. Wat een rijkdommen en kennis! Hem werd rijkdom en wijsheid gegeven, dwars door een hemel beladen met wolken van regen. "Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik [mij], en ik heb berouw in stof en as" (Job 42:5). Was het niet de moeite waard de zeven wolken in zijn hemel te hebben gezien, zodat tenslotte hij kan zeggen: "Nu zie ik U"? Hij heeft kennis van de Persoon van Christus gekregen, dezelfde die de drie jonge mannen in de vurige oven ook hadden gekregen. "Zie, wij prijzen hen gelukkig die volhard hebben. U hebt van de volharding van Job gehoord en hebt uit het

einde van de Heer gezien dat de Heer vol genegenheid en ontfermend is.” (Jac. 5:11).

Rijkdom komt uit beproeving voort. *“Uit het noorden verschijnt goudglans” (Job 37:22).* Job kan zijn goud tellen als de wind voorbij is, de wolken verjaagd zijn en een heldere hemel overblijft. Nu ziet hij het schitterende licht. Hem die het Ware Licht is. Hij is verrijkt in de kennis van Zijn Persoon. Van de zeven wolken blijft alleen de rijke zegen over. Het water waarmee de wolken beladen waren, is uitgestort in overvloedige druppels. *“Als zij door het dal der moerbeziënbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken” (Ps. 84:7).*

Niet op de wolken kijken

Laten we het boek Job lezen en overdenken om er kostbare bemoedigingen uit te putten, vooral in deze donkere tijden. Er is zeker een woord bij dat onze gewetens zal aanspreken. Laten we onszelf en onze wegen onderzoeken in het licht van dit Woord, opdat het water waar de wolken van verzadigd zijn, niet op ons valt als een roede. Dat zou een beproeving zijn en geen zegen. Laten we niet lijden onder een rechtvaardige straf op ontrouw en daardoor de zegen missen, die God ons wil bereiden, als Hij de hemelen met wolken bedekt (zie Ps. 147:8). Het doel van dit boek is een woord van troost en hoop aan allen die geoefend worden door de wolken die Hij zendt. Te midden van de droefheid van de tegenwoordige tijd, richt Hij de blik naar het 'later' als de vrucht te voorschijn komt (zie Hebr. 12:11).

Weldra zal de morgen zonder wolken aanbreken. Dan zullen er geen wolken meer nodig zijn om de zegen te brengen. Het is dan de heerlijke tijd van de regering van Hem die een rechtvaardig heerser zal zijn over de mensen. *“En Hij zal zijn gelijk het licht des morgens, [wanneer] de zon opgaat, des morgens zonder wolken, [wanneer] van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde [voortkomen]” (2 Sam. 23:4).* Toen David deze woorden sprak, had hij Hem voor ogen van Wie in Ezechiël staat: *“En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen. Ik, de HEERE, heb het gesproken... ..Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide! gij zijt mensen; [maar] Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE” (Ez. 34:24-31).*

Laten we, in afwachting van die dag, waarop de zon van de gerechtigheid zal opgaan met genezing onder Zijn vleugels, niet op de wolken zien. Maar laten we boven de wolken uit, naar Hem zien, die de wolken verzadigt met zegen. Ook al wordt alles hoe langer hoe donkerder kunnen wij zeker zijn van de liefde van de Heer. Deze liefde blijft in al zijn openbaringen dezelfde en doet ons hart van vreugde trillen. Als de wolken anderen laten treuren, kunnen wij zingen.

Is het leven soms donker in mijn oog? Gij doet elke schaduw verdwijnen, o, heerlijke Heiland. Boven elke wolk kan ik uw heerlijkheid zien. Uw blik moedigt mij aan, overlaadt mij met geluk.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1943-57](#)

Titel: [Nuages](#)